

[Pürschel.]

ringerne er afklarede, Spørgsmaalene er gennemdrøftede, i Rigsdagen endogsaa i den Grad, at det maa betegnes som et Tilfælde, der ligner en Tanke — en ikke videre rar Tanke —, at Ændringerne ikke er gennemført. Det skyldes jo i væsentlig Grad dette, at en Regering kom i ondt Lune ved af andre Grunde at skulle gaa af og derfor modsatte sig Gennemførelsen af dem, hvorefter Lovforslaget af den følgende Regering blev taget tilbage. Der er jo i og for sig ikke nogen Grund til ved denne Lejlighed at komme ind paa de dér gennemdrøftede Emner, men en Undtagelse maa dog gøres, ikke mindst af Hensyn til den stærke Drøftelse af Offentlighedsprincippet, som navnlig Venstres Ordfører (Elmqvist) var inde paa.

Et af Formaalene med Lovforslaget skulde jo være at muliggøre en Genoptrykning af Loven. Denne ønskes i høj Grad af Praktikerne, og det vil være muligt for det første Omraades Vedkommende at gennemføre det, saaledes at Loven bliver staaende i en Aarrække. Men for de to andre Omraaders Vedkommende gaar man jo ind paa et ikke saaledes gennemarbejdet Emne, og selv om jeg har den fuldeste Tillid til de overordentlig dygtige Kræfter, der har uarbejdet dette Lovforslag, er jeg dog ikke sikker paa, at det ikke vil vise sig, naar man kommer til at arbejde med den i Praksis, at der vil være Mangler, som man kommer til at rette nogenlunde hurtigt, hvorved uægtelig Formaalet med Optrykningen i nogen Grad fortæges. Naturligvis maa Optrykningen alligevel finde Sted, jeg advarer blot mod at tro for stærkt paa, at man i en lang Aarrække vil kunne klare sig med den optrykte Lov alene.

Den anden Opgave, at tilvejebringe Overensstemmelse med den borgerlige Straffelov, er væsentlig af teknisk Art, og der er efter min Opfattelse ingen Grund til ved første Behandling at gaa stærkt ind paa dette Omraade, selv om der derunder hører en Række Bestemmelser af til Dels meget vidtrækkende Karakter. Dette gælder jo ikke mindst de Ændringer, der er foretaget paa Nævningeprocessens Omraade. Selv om disse ikke alle kan siges at være nødvendiggjort derved, er de dog fremkaldt ved, at man har villet tilstræbe Overensstemmelse. Den ændrede Lov er bundet til at træde i Kraft, som det siges i § 3, samtidig med den borgerlige Straffelov. Den er i den Skikkelse, den faar, hvis disse Forslag vedtages, ogsaa uegnet til at bruges sammen med den gamle Straffelov. De to er altsaa uløseligt knyttet sammen, hvilket jo medfører, at

Praktikerne maa vente nogle Aar, før de faar nogen Glæde af Lovens Optrykning. Nogen rigtig Glæde — en Del Glæde kan de jo have, hvis man naar at blive færdig, forinden Straffeloven træder i Kraft, og det er jo muligt, at det kan naas.

Den tredje Opgave, som Lovforslaget har sat sig, er i og for sig den eneste, der burde give Anledning til Debat her ved første Behandling, og af de herhenhørende Forslag var der saa igen kun Grund til at tage Hovedpunkterne. Her har nu imidlertid den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Hans Rasmussen) lagt for med et begejstret Forsvar for Nævningeinstitutionen, et Forsvar, der var baaret af megen Varme, og udført, synes jeg, med megen Dygtighed, men som havde den Svaghed, at det for en stor Del satte ind paa et Punkt, hvor intet Angreb er rettet imod Nævningeinstitutionen. Der er nemlig ingen, der bebrejder Nævningerne, at de lige saa vel som de juridiske Dommere kan tage fejl. Det ligger jo allerede deri, at Nævninger, saavel som Dommere, er Mennesker, og som bekendt er intet Menneske fri for at kunne tage fejl. Det er derfor slet ikke paa det Punkt, Kritikken sætter ind. Nej, Kritikken mod Nævningerne sætter ind paa det Punkt, at de afsiger Kendelser, der gaar ud paa, for at tage det mest flagrante, at erklære uskyldig en Person, der selv har erkendt sig skyldig, og som efter alle de foreliggende Beviser utvivlsomt er skyldig, og som efter al juridisk Praksis er skyldig. Det er dette, Almenheden ikke forstaa.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen fremdrog som Led i sit Forsvar for Nævningeinstitutionen dette, at de juridiske Dommere ogsaa kan tage fejl, og nævnte her en Sag, en Automobilsag, som havde faaet forskelligt Udfald ved Byretten og ved Landsretten. Nu fremgik det imidlertid af selve det, det ærede Medlem sagde, at Landsretten havde dømt paa et andet Bevisgrundlag end Byretten, og dermed er enhver Mulighed for at sige, at en af Domstolene har taget fejl, fordi Resultaterne er forskellige, jo borte. Det maa det ærede Medlem forstaa. For ikke at blive misforstaaet vil jeg gerne sige, at jeg er Tilhænger af den strengest mulige Fremgangsmaade overfor berusede Automobilførere. Dernæst nævnte det ærede Medlem Eksempler paa, at to sideordnede Domstole ad Fortolkningens Vej er kommet til forskelligt Resultat. Men af den Grund kan man dog ikke sige, at disse Domstole tager fejl, det er ikke en Fejltagelse i den Forstand, saa der af den Grund kan rettes nogen